



Viděl jsi pouťového provazochodce? Mezi dvěma hrazdami bylo natažené lano. Po žebříku na něj vystoupil mladý muž s nabilenou tváří. V ruce držel dlouhou tyč. Za zvuku bubnů a fanfár se uklonil, nohou vyzkoušel pevnost napětí lana, a potom – už v naprostém tichu – se volným, soustředěným krokem vydal od jednoho konce ke druhému. Tyčí udržoval rovnováhu. Uprostřed se zastavil a předvedl něco ze svých kousků: otočení kolem osy a několik dřepů. Pak volně dokračel ke druhé hrazdě. Malí diváci ani nedutali, větší pozorně sledovali a potom všichni společně zatleskali.

PROVAZOCHODEC

Viděl jsi mistra provazochodce. Napjal lano mezi dvěma domy ve výši čtvrtého patra. Lidé dole postávali a čekali. Po chvíli se na balkoně domu objevil chlapík v černém trikotu a zdánlivě neúčastně se rozhlédl a podíval dolů. Vyhoupil se na zábradlí, protáhl se, uvolnil, protřepal ruce a šel. Ve dvou třetinách mírně zakolísal. Zastavil. Za okamžik pak volně a nerušeně pokračoval na balkon protilehlého domu. Zamával nadšenému davu a zmizel v domě.

Přemýšlel jsi, kdo je větší umělec a v čem spočívá jeho velikost. V gestech? Ve výšce? I ty jsi takový provazochodec. Nepohybujeme se tři či dvanáct metrů nad zemí, chodíme po zemi. Přecházíme však nad propastí žití, která spojuje náš život přirozený, pozemský s věčností. Někdy můžeme cítit závrat' z hlubiny života, jindy ze své neschopnosti (Já, a jít po laně bez opory!), občas zakolísáme, někdy se i zastavíme. Nikdy ale nesmíme zůstat stát, jinak dříve či později padneme.

Jak toho dosáhnout? Staň se mistrem vysokého lana, staň se mistrem modlitby. Ta je tím, co náš život posouvá výš a výš. A z modlitby závrat' mít nemusíš. Pokud žiješ ze svátostí a jsi skrze modlitbu ve stálém spojení s Bohem, máš pojistné lano, které tě podrží. Potom se není třeba rozhlížet, kdo se dívá, kolik lidí ti tleská. Hled' vzhůru k Bohu, Otci, který tě miluje a který tě očekává s otevřenou náručí. Poslední krok už nebude skokem dolů, ale vzhůru – do náruče Boží.

otec Marek Miškovský

Foto: wikipedia.org



Hlavička webové stránky

Tutoriál č. 3

Josef Ploch

www

Tutoriál č. 3

V tomto díle vytvoříme návrh hlavičky webových stránek farnosti. Vlastní farnosti — já se budu zabývat Jedovnicemi, vy zpracujte svoje. Bude hodně záležet na vaší nápaditosti. Ačkoli jsou ale možnosti zpracování tohoto tématu značně volné, musíme dodržet několik požadavků: rozměry obrázku musí být přesně 760x120 pixelů, tento pruh musí obsahovat název farnosti a obrázek farního kostela; součástí bude i horizontální menu s položkami úvod, akce, ohlášky, historie, galerie a kontakty.

(pokud máte zatržené políčko Proporcionálně, zrušte jej).

Tedy můžeme přidat název farnosti. Není třeba nic komplikovat, použijte už známý způsob vkládání textu pomocí levého panelu nástrojů, pro zvýraznění můžete použít stín (ten najdete pro změnu zase v pravém menu). Hodí se také silnější obrys; nastavení obrysového pera otevřete rovněž v pravém menu.

Co se obrázku kostela týče, stačilo by použít fotografii, ale v rámci procvičení to neuděláme. V této velikosti nemusí být fotografie příliš zřetelná, a tak svůj kostel nakreslete – to je výraznější obrys; můžete si zvolit, budete-li jej kreslit celý, nebo jen siluetu. Postup je stejný jako u obkreslování kytary v minulém díle, použijeme opět Bézierovu křivku. Jen to tentokrát bude trvat o něco déle.

Zbývá tedy menu. Lepší bude udělat je na spodní části obrázku, aby nebylo příliš

u kraje (při použití na internetové stránce by pod ním následoval další obsah). Text jednotlivých položek bude muset být poměrně krátký, aby se na určené místo vešel, a tak by mohl být špatně čitelný, kdybychom ho podložili nějakým obrázkem; bude proto lepší vytvořit každé položce tlačítko. Vytvárné zpracování tlačítek je na vás; osobně si myslím, že se hodí použít barevný přechod. Ten najdete v nastavení výplně v pravém menu, pro jemnější doladování použijte tlačítko Editace.

Nakonec je potřeba všechny prvky rozumně rozmístit tak, aby si nepřekážely a rovnoměrně vyplňovaly celý obrázek. Zbyde-li vám místo, můžete je vyplnit podle fantazie, ale dejte si pozor, aby obrázek nepůsobil „přeplácáně“ a aby zůstaly dobře čitelné všechny nápisy. Já jsem na pozadí zvolil fotografii interiéru farního kostela a obrázek obce, kde tento kostel stojí, a výsledek mojí práce vydíte vlevo.

Tento obrázek ale použijte spíš pro kontrolu, vaše práce mohou (a měly by) vypadat úplně jinak. Posilejte je na obvyklou adresu a dejte si pozor, abyste při ukládání nastavili správné rozměry.



Začneme vymezením prostoru – nakreslíme obdélník o rozměrech 76x120 milimetrů, čímž si zajistíme potřebný poměr stran. Nástroj Obdélník najdete v levém panelu nástrojů. Nakreslete libovolný, velikost upravíme až následně: označte obdélník a vyberte v pravém menu Transformace. Zde přepište hodnoty šířky a výšky

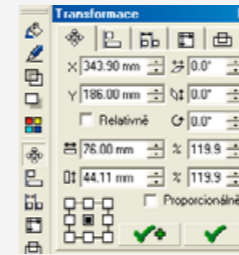


Foto: Ondřej Havelka

Mnišství: Útěk od světa?



Po zasvěcených pannách a vdovách druhou formu křesťanského zasvěceného života představuje mnišství. Podobně jako zasvěcené panny a vdovy, tak i mniši a později mnišky vytvářejí stav, který se zachoval až do dnes. Počátky mnišství sahají do křesťanského starověku. Už v době pronásledování se objevovali lidé, kteří opouštěli civilizaci a odcházeli na poušť. Tito první eremité (poustevníci) měli mnoho následovníků, zvláště v době nabytí svobody po Konstantinově ediktu milánském roku 313, kdy se tento život o samotě stává jakýmsi hnutím, z něhož se vyvine mnišský způsob života.

V době pronásledování bylo mučednictví křesťany chápáno jako nejvyšší milost (dar), jako možnost se co nejvíce připodobnit Kristu a spolu s ním vstoupit do slávy. Všichni křesťané mohli tuto milost očekávat a připravit se na její přijetí, tak byla nejistá situace církve. „Byla to doba, kdy mučednictví bušilo na naše dveře už od chvíle narození,“ píše Origenes. Později bylo křesťanství nejen tolerováno, ale spojeno dokonce s mnoha občanskými výhodami. Lidé se obraceli na křesťanství ve velkém počtu, ale často povrchně. Vysoce postavení lidé se nezřídká stávali křesťany více z módy než z osobního přesvědčení.

V tomto ovzduší zpovrchnění křesťanství se nejlepší podmínkou pro do-

konalý křesťanský život zdá být „útěk ze světa“. Svatý Jeroným připodobňuje krvavému mučednictví „každodenní mučednictví“ života plného odříkání a umrtvování z lásky k Bohu: samotu, askezi (řecké askesis znamená cvičení. Křesťanský asketa se zavazuje rozvíjet duchovní život pokáním, modlitbami a bratrskou láskou a kontemplací (nazíráním). Poustevnícky život se stane možností, jak naplnit křesťanský ideál: osvobodit se ode všeho a starat se o jediné nezbytné – o Boha.

Útěk ze světa nespočívá jen v odmítnutí hříchu, aby člověk mohl žít v milosti Boží, což je nutnou podmínkou spásy, ale také ve zřeknutí se dobra stvoření (majetek, manželství, moc) a v životě po-

dle evangelních rad se záměrem snazšího růstu v milosti Boží a větší možnosti nasazení se ve službě Božímu království.

Už v Církvi apoštolské doby panenství „pro Boží království“ (Mt 19,12) bylo ideálem. Zasvěcené panny tvořily zvláštní skupinu, která se těšila všeobecné úctě. Chudoba a poslušnost byly součástí života všech, nakolik se mezi prvními křesťany dělo dobrovolné sdílení majetku a stálé naslouchání učení a pokynům apoštolů. Ve 4. století jako reakce na jistou sekularizaci (zesvětštění, potlačení vlivu náboženství) a jako výzva k zaměření se na poslední cíl člověka se velmi rozmáhá panenství a celibát. Zasvěcení panice a panny nejprve žijí ve svých domovech, později se tato samota organizuje v instituci mnišství (slovo mnich, řecky monachos je odvozeno od číslovky monos = jeden; označuje způsob života, který se odehrává v samotě se samotným Bohem: solus cum Solo) spolu se závazkem dalších dvou evangelních rad: chudoby a poslušnosti ve společném životě.

otec David Henzl

Foto: wikipedia.org



Geocaching je hra, která vznikla v květnu roku 2000 ve Spojených státech. Její vznik podnítilo hlavně odstranění umělé odchytky v GPS navigačních systémech, díky čemuž je možné nalézt souřadnice s přesností na několik metrů.

Hra tedy spočívá v hledání ukrytých schránek, tzv. cache (keš), pomocí jejich GPS souřadnice. Při hledání se používá GPS navigace. Každý, kdo se chce do hry přidat, musí se obvykle zaregistrovat na některém z internetových portálů, kde jsou souřadnice schránek zaznamenány. U nás je

Geocaching

Tomáš Chlouba

to například server <http://www.geocaching.cz/>, v zahraničí <http://www.geocaching.com/>. Zajímavé články o geocachingu lze nalézt také na stránce <http://www.poklady.com/>.

Po nalezení schránky se nálezce zapisuje do logbooku, a pokud jsou ve schránce nějaké drobné předměty, může si některý z nich vzít. Pravidlem ovšem je, že za tento předmět umístí do schránky jiný. Ve schrán-

ce je možné také nalézt speciální předměty geocoin nebo travelbug. **V současné době je v České republice přes 12 000 cache, na světě přes 780 000.**

NĚKTERÉ POJMY

Geocoin (geomince), travelbug

Tyto speciální předměty je možné najít v některých schránkách. Mají buď na sobě nebo na přilepeném štítku vyražený speciální kód. Takové předměty mají cestovat z jedné cache do další, můžou mít také nějaký úkol, který je zveřejněný na internetových stránkách (například dostat se na nějaké konkrétní místo).

Logbook

Logbook je návštěvní kniha cache. Slouží k tomu, aby ten, kdo ji našel, mohl svou návštěvu zaznamenat. Obvykle se jedná o papírový záznamník či list papíru, podle velikosti schránky. Logbook by měl být vždy součástí cache.

